

ע"פ 10340/09/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 10340-09-21 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 254215/2019

בפני כבוד השופט שמואל בורנשטיין, אב"ד

כבוד השופטת הלית סילש כבוד השופט מיכאל קרשן

פלוני

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בנתניה בת"פ 29305-11-19 מיום 5.5.2021, במסגרתו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שתי עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), ונגזרו עליו העונשים הבאים: מאסר בפועל בן 5 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, פיצוי בסך ₪ 5,000 למתלוננת וקנס בסך ₪ 1,500.
2. הערעור מופנה הן כלפי הכרעת הדין הן כלפי גזר הדין.
3. כתב האישום שהוגש נגד המערער החזיק שני אישומים.
במועדים הרלבנטיים לכתב האישום היו המערער והמתלוננת בני זוג נשואים שהתגוררו בבית משותף בנתניה ולהם ילד משותף.
על פי האמור באישום הראשון, ביום 30.11.2018 שב המערער לבית במצב רוח ירוד. הוא לקח כוס זכוכית מהארון, השליכה לרצפה וזו התנפצה. בהמשך לקח את כובעה של המתלוננת מראשה והשליכו מהחלון, לקח את חוברת הצביעה של הילד וזרק גם אותן מהחלון, ואז היכה באגרופיו בבטנה של המתלוננת והמשיך לעשות כן גם לאחר שביקשה ממנו להפסיק משום שהדבר מכאיב לה. בנוסף, בין המועד האמור ל-1.12.2018 נשך המערער את המתלוננת בלחיה וזרק לעברה גולה שפגעה בכתפה.
למערער יוחסו באישום זה עבירות של היזק לרכוש במזיד ושתי עבירות של תקיפת בת זוג.
על פי האמור באישום השני, ביום 31.10.2018 סמוך לשעה 18:07 התגלע ויכוח בין המערער למתלוננת על רקע העובדה שהמערער רשם מכתב בשם המתלוננת בעניין הילד לעיריית אשדוד. המתלוננת שאלה את המערער מדוע רשם מכתב בשמה ואז תפס אותה המערער, חנק אותה בכך שאחז בצווארה בשתי ידיו ושלל ממנה את היכולת לקום. על מנת להשתחרר מאחיזת המערער נשכה אותו המתלוננת והוא שרט אותה בידה באמצעות עיפרון. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת אדמומיות בצווארה ושריטה ובתוכה עופרת בידה.
למערער יוחסה באישום זה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.
4. המערער הכחיש את המיוחס לו וטען כי המתלוננת היא שנהגה כלפיו באלימות.
5. לפני בית המשפט קמא העידו המתלוננת והוריה וכן המערער. בנוסף הוגשו לבית המשפט תמונות החבלה מושא האישום השני, דיסק שמע ובו הקלטת חלק מהאירוע מושא האישום השני, הודעות המערער, מסמכים מתיק הגירושין של בני הזוג, סרטונים שצילם המערער במכשיר הסלולרי שלו. כיוון שהמערער טען לאכיפה בררנית הוגשה לבית המשפט קמא גם תכתובת בין בא כוחו לגורמים שונים בתביעה וביחידה החוקרת.

6. בית המשפט קמא בחן באופן יסודי את הראיות שהונחו לפניו וקבע ממצאי עובדה ומהימנות מפורטים ביחס לכל אחד מהנושאים שהיו שנויים במחלוקת בין הצדדים.

בית המשפט קמא מצא את ליבת עדות המתלוננת "מהימנה, כנה ועקבית". המתלוננת עמדה על גרסתה ולא צמצמה מחלקה.

7. בית המשפט קמא היה ער לשיהוי בהגשת התלונה, אך בא לכלל מסקנה כי אין מדובר בגרסה כבושה שנועדה אך להניב הישג בהליך הגירושין, כטענת ההגנה, אלא תוצאה ישירה של אורח חייה החרדי של המתלוננת, מגזר שאינו נוטה לחשוף את התנהלות הבית פנימה לפני גורמי חוץ, ואישיותה המופנמת של המתלוננת (עליה למד בית המשפט גם מעדות אביה). בית המשפט קמא קיבל את הסברה של המתלוננת כי התלונה הוגשה רק לאחר שחשדה כי המערער אלים גם כלפי בנם המשותף.

8. בית המשפט קמא האזין לסרטון ת/5 שהמתלוננת טענה שהקליטה באירוע המכתב (האישום השני) ומצא כי איכותו הירודה אינה מאפשרת להסתייע בו. בית המשפט קמא מצא כי המתלוננת אכן מחקה סרטונים ממכשיר הטלפון שלה, אף שניסתה להתחמק מלאשר זאת, אך בא לכלל מסקנה כי אין הדבר מעיב על ליבת גרסתה.

9. בית המשפט קמא מצא תמיכה משמעותית לגרסת המתלוננת בעדויות הוריה, אשר נזהרו בכבודו של המערער וגילו רגישות רבה כלפיו. בית המשפט קמא מצא כי עדויות ההורים מחזקות את עדות המתלוננת הן ביחס לאירועי כתב האישום (שכן המתלוננת חשפה לפניהם את שעברה בזמן אמת), והן בתיאור הקשר בין הצדדים ואופייה הסגור של המתלוננת וחוסר רצונה לשתפם באשר אירע לה ולהודות בכישלון נישואיה.

10. מנגד דחה בית המשפט את עדות המערער ככזו שאינה ראויה לאמון. בהכרעת הדין צוין כי בניגוד לגרסתו הכללית בה ייחס את האלימות בשני האירועים למתלוננת, הודה המערער, הן בחקירתו במשטרה הן בעדותו, כי השליך את חוברות הילד מחוץ לחלון, "לשם משחק", ובשלב מסוים לקח שתי כוסות מזכוכית ואלו נפלו ונשברו "בטעות".

בית המשפט קמא קבע כי גרסת המערער לפיה לא עשה דבר "מתפתלת, מיתממת ובלתי משכנעת". בית המשפט קמא התייחס לסרטונים שהגיש המערער, מהם עלה שבשלב מסוים באירוע השני נטלה המתלוננת את הטלפון של המערער, באופן שלכאורה תומך בגרסתו. הוא קבע כי הסרטון בכללותו מחזק את גרסאות שני הצדדים ואינו מחליש איזו מהן.

11. מעדויות הצדדים עלה כי בורר מטעם בית הדין הרבני מחזיק לכאורה במידע רב ורלבנטי בנוגע ליחסיהם ולאירועי כתב האישום. בית המשפט קמא קבע כי אין לזקוף את אי העדתו לחובת המאשימה אך יש לעשות כן ביחס למערער, שהיה זה שטען כי לכל אורך הדרך שבידי הבורר מידע שעשוי לסייע להגנתו.

12. בית המשפט קמא דחה בסוף הכרעת דינו את מכלול טענות "הגנה מן הצדק" שהעלה המערער. לא נמצא פגם בהחלטת המאשימה להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת המערער או בהחלטת היחידה החוקרת לא להחשיד את המתלוננת בעבירה באירוע "חטיפת הטלפון" או ביחס לסתירה שהמערער טען שהמתלוננת נתנה לו שלוש שנים לפני האירועים שעמדו ביסוד חקירת המשטרה.

13. בית המשפט החליט לא להרשיע את המערער בעבירה של גרימת נזק בזדון "משמדובר בשתי כוסות וחבורות בשווי נמוך, ובכובע שהושלך אך הוחזר למתלוננת" ו"עוד) לא הובהרה דיה טענת השלכת הגולה לעבר המתלוננת". כמו כן נקבע בהכרעת הדין שלא הוכחה גרימת חבלה באירוע השני.

14. על כן הורשע המערער, כאמור, בשתי עבירות של תקיפת בת זוג בלבד.

15. בגזר הדין קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם את מעשי המערער בעבירות בהן הורשע נע בין 4 ל-14 חודשי מאסר. בנסיבות העניין לא נמצאה עילה לחרוג ממתחם העונש ההולם לצרכי שיקום ואף לא לבטל את הרשעתו מה גם שההגנה כלל לא ביקשה להפנות את המערער לשירות המבחן.

בית המשפט גזר את עונשו של המערער בתחתית המתחם שקבע לאור נסיבותיו האישיות והעובדה כי בני הזוג התגרשו.

טענות המערער

16. המערער טען בהודעת הערעור וכן לפנינו כי שגה בית המשפט קמא בכל אחת ואחת מקביעותיו העובדתיות.

בין היתר נטען כלפי ההחלטה לתת אמון במתלוננת חרף קשיים כאלה ואחרים שבית המשפט ראה בעדותה; ההחלטה לא לקבל את גרסת המערער לפיה המתלוננת טפלה עליו אשמת שווא כדי להרחיקו מהילד; ההחלטה לזקוף את אי-העדת הבורר של בית הדין הרבני לחובת המערער; ההחלטה לא לתת משקל לכך שהמתלוננת תקפה את המערער (חטפה מידיו את הטלפון) באירוע השני; ומתן משקל לעדויות הורי המתלוננת.

17. המערער טען עוד כי הקביעה כי יש לזכותו מחלק מן האירועים מצביעה על "לבטים" בהכרעת הדין. כן סבר המערער כי היה מקום לזכותו מ"הגנה מן הצדק", שיסודה באי חקירת המתלוננת על כי חטפה את הטלפון מידי המערער באירוע השני.

18. המערער ביקש, לחלופין, להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא. בעניין זה נטען כי היה על בית המשפט קמא לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין של"צ למאסר קצר, ובנסיבות העניין אמור היה המערער לרצות של"צ. עוד נטען כי היה מקום לבטל את הרשעת המערער, על מנת שלא תימנע מן המערער האפשרות לעסוק בתחום ראיית החשבון (המערער מתמחה כעת בראיית חשבון).

טענות המשיבה

19. המשיבה טענה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. ממצאי העובדה והמהימנות שקבע בית המשפט קמא מבוססים כנדרש ואין לקבל את טענת המערער שלא נפל רבב במעשיו. בניגוד לנטען בהודעת הערעור בית המשפט קמא בחן את הראיות בקפידה ובתשומת לב מלאה. בית המשפט קמא היה

ער לקשיים בגרסת המתלוננת ובכל זאת ראה לבכר את גרסתה על פני גרסתו של המערער. כל נימוקיו של בית המשפט קמא הגיוניים.

20. המשיבה טענה שאין גם מקום להתערב בגזר הדין. ענישת המערער הייתה על הצד המקל ואין ללכת עוד לקראתו. המערער לא עומד בתנאים לביטול הרשעה, ויש לתת בהקשר זה את הדעת גם לכך שלא נטל כל אחריות למעשיו.

דין והכרעה

21. עיינו בפסק הדין העומד לביקורתנו. קראנו את פרוטוקול הדיון, את חומר הראיות ואת הודעת הערעור המנומקת. שמענו רוב קשב את ב"כ המערער. אחר כל זאת באנו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

22. טענות המערער נסבות בעיקרן על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות מובהקות.

23. כפי שנקבע למשל בע"פ 6819/20 **עמר נ' מדינת ישראל** (9.12.2021), פסקה 9: "הלכה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. זאת, מאחר שהערכאה הדיונית התרשמה באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות ומהשתלבותן במארג הראייתי. ... התערבות ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות תיעשה במקרים חריגים, בהם ממצאים אלה לא נשענים על התרשמות בלתי אמצעית של בית המשפט מהעדים, כאשר יש סתירות היורדות לשורש הדברים בעדויות שנשמעו ואשר הערכאה הדיונית לא נתנה את הדעת עליהן, או כאשר מתגלה טעות מהותית בהערכת מהימנותם של העדים"

24. המערער לא הצביע על איזה מהחריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור בממצאי העובדה שנקבעו בעניינו. הממצאים בהכרעת הדין נשענים על התרשמות בלתי אמצעית של הערכאה המבררת. לא נמצאו סתירות היורדות לשורש הדברים בעדויות שנשמעו, והקשים והסתירות שכן עלו - קיבלו מענה מלא בהכרעת הדין. למעשה לא מצאנו כי בית המשפט קמא טעה כלל, בוודאי לא באופן מהותי כפי הנדרש, בהערכת מהימנות העדים.

25. בניגוד לסברת המערער, רשאי היה בית המשפט קמא במסגרת הערכת עדויות הצדדים לקבל באופן חלקי את עדות המתלוננת ולדחות באופן חלקי את עדות המערער:

"כפי שנפסק, לא אחת, על-ידי בית-משפט זה, הערכאה המבררת אינה מצויה במצב בינארי, לפיו עומדות בפניה שתי אפשרויות והן בלבד (היינו: קבלתה של הגרסה האחת תוך דחיית הגרסה האחרת במלואה), אלא שהיא רשאית לפצל גרסתם של עדים, לאמץ חלקים מתוכה, ולדחות חלקים אחרים. זה הכלל, המכונה בשיטתנו "פלגין דיבורא", המאפשר לבית-המשפט "לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות [...] או על פי הגיונם של דברים" (ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4), 133, 185 (1991); וכן, ראו, סעיף 57 לפקודת הראיות; ע"פ 2760/11 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (7.2.2013); ע"פ 897/12 ג'ודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 36 (30.7.2012); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317 (1993) (להלן, עניין בארי)); וראו גם, יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1855-1845 (2009)).

יחד עם זאת, הלכה היא כי פיצול העדות אסור שיעשה בשרירות, אלא צריך כי יתקיים "יסוד סביר" להבחנה בין חלקיה השונים של העדות (ראו, לעניין זה, ע"פ 5875/93 עבית נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 801, 812 (1997); ע"פ 8273/07 כואזבה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 22 (18.7.2012)).

- (ע"פ 5633/12 נ' מדינת ישראל (10.7.2013), פסקה 34 לפסק דינו של כב' השופט א' שהם)
26. בית המשפט קמא מצא להבחין בין ליבת עדות המתלוננת - אותה מצא כמהימנה - לשוליים, הגם שבאלה נמצאה תמיכה מסוימת לגרסת המערער. לא מצאנו פגם או שרירות בהחלטת בית המשפט קמא לעשות כך, בהינתן מכלול הראיות שבא לפניו שאותו העריך נכונה.
27. למען לא יצא הנייר חסר נתייחס בקצרה לשתי טענות שטען המערער כלפי הכרעת הדין ואין מבקשות לערער ממצאי מהימנות.
28. לא מצאנו כי עמדה למערער "הגנה מן הצדק" ביחס לכתב האישום שהוגש לבית המשפט קמא. מקבלים אנו את עמדת בית המשפט קמא כי בנסיבות העניין לא נפל פגם משמעותי בהחלטת המשטרה לא לחקור את המתלוננת בגין חטיפת הטלפון מידי המערער ומחיקת סרטונים ותמונות שנשמרו בו. ומעבר לכך - גם אם היה בכך טעם לפגם, המתלוננת הרי העידה במשפטו של המערער ונחקרה בעניינים אלה, ועל כן לא נגרם עיוות דין כלשהי להגנת המערער כתוצאה מן העובדה שלא נחקרה על כך במשטרה.
29. באשר לאי זימון הבורר מטעם בית הדין הרבני לעדות סבורים אנו כי במכלול נסיבות העניין כפי שנפרש לפני בית המשפט קמא ובהינתן העובדה כי המערער הוא שהציף את הנושא במשפטו, בצדק נזקף מחדל זה לחובת המערער. כך או אחרת, ניכר כי נושא זה לא עמד במוקד הכרעת בית המשפט קמא להעדיף את ליבת גרסת המתלוננת על פני גרסת המערער.
30. בנוגע לעונש אין מקום להרחיב.
- על המערער נגזר עונש קל יחסית, בתחתית מתחם העונש ההולם הנכון שקבע בית המשפט קמא. בצדק לא מצא בית המשפט קמא לבטל את הרשעת המערער, שניהל משפט ולא נטל שמץ של אחריות על מעשיו לא לפני הערכאה קמא ולא לפנינו. בנתונים אלה לא היה כל הצדק לביטול הרשעת המערער, גם אם זו עלולה לפגוע במאמציו להשתלב במקצוע ראיית החשבון.
31. הערעור נדחה אפוא, על שני חלקיו.
32. המערער יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות לקליטה והצבה ביום 15.3.22 עד השעה 08:00 בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה. ככל שיידרש לשנות את מועד או מקום ביצוע העבודות, יהיה רשאי הממונה לעשות כן ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת.
33. המערער מוזהר בדבר חובתו לבצע את עבודות השירות כהלכתן, שאם לא כן, יהיה רשאי הממונה להפסיקן, והמערער ירצה את יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בנוכחות הצדדים.

מיכאל קרשן, שופט

הלית סילש, שופטת

שמואל בורנשטין, שופט, אב"ד